

برتری حضرت زهرا سلام الله عليها بر تمام زنان - عبدالعزيز غماری شافعی / عبدالحسین طالعی
فصلنامه تخصصی مطالعات قرآن و حدیث سفینه
سال یازدهم، شماره ۴۳ «ویژه پژوهش های فاطمی»، تابستان ۱۳۹۳، ص ۱۶۲ - ۱۸۰

برتری حضرت زهرا سلام الله عليها بر تمام زنان

عبدالعزیز بن محمدصدیق غماری مغربی شافعی (۱۳۳۸ - ۱۴۱۸)
تحقیق: سیدحسن حسینی آل مجد
ترجمه: عبدالحسین طالعی *

چکیده: نویسندگان از محدثان بزرگ اهل تسنن در سالهای اخیر است، در این گفتار به نقد کلام ابوبکر ابن عربی معافری در کتاب عارضة الاحوذی بشرح جامع الترمذی می پردازد. معافری در آن کتاب، ضمن بحث در مورد روایات فضائل حضرت فاطمه، افضلیت آن حضرت را رد کرده و عایشه را از او برتر دانسته است.

غماری بر اساس احادیث صحیح و ادله عقلی و نیز به کمک سخنان شارحان سنی به ویژه ابن حجر عسقلانی در فتح الباری، ابوجعفر طحاوی در مشکل الآثار، و بدرالدین زرکشی در الاجابة، دیدگاه خود را تأیید کرده و برتری فاطمه زهرا عليها السلام بر تمام بانوان را ثابت می کند.

کلیدواژه ها: فاطمه زهرا - افضلیت / عایشه / معافری، ابوبکر / عارضة الاحوذی (کتاب) / عسقلانی، ابن حجر / فتح الباری (کتاب) / حدیث، درایه.

*. عضو هیئت علمی دانشگاه قم، دانشجوی دوره دکتری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات Taleie20@gmail.com

یکی از مسائل مورد توجه محدثان، برتری حضرت فاطمه زهرا سلام الله علیها بر تمام بانوان جهان است. در میان محدثان شیعه، این مطلب بدون اختلاف پذیرفته شده است. در میان محدثان تسنن، بسیاری از آنها مطلب را بر اساس احادیث صحیح پیامبر پذیرفته‌اند، ولی شماری از آنها در این مورد استثنا زده‌اند. مثلاً برتری حضرت مریم یا برتری عایشه همسر پیامبر را مطرح کرده‌اند. در این گفتار، نویسنده - که از دانشوران معاصر اهل تسنن است - این بحث را مطرح کرده و نقد کلام ابوبکر ابن عربی معافری را مورد نظر قرار داده که ابتدا در تفضیل میان دختر و همسر پیامبر، تردید کرده، سپس افضلیت همسر پیامبر را برگزیده است.

اصل مقاله به زبان عربی در نشریه علوم الحدیث شماره ۱۴ ص ۱۶۲-۱۸۲ به نقل از کتاب چاپ نشده السوانح نوشته غماری برگرفته شده که سیدحسن آل مجدده به تحقیق و تعلیق آن پرداخته است.

نویسنده در این پژوهش، چند گروه از اخبار منابع تسنن و دیدگاه‌های محدثان در شرح آنها را در مورد فضیلت حضرت زهرا بر مبنای شیوه‌های علم الحدیثی تسنن ارزیابی می‌کند. بدین ترتیب، به بررسی کلام معافری در دو کتابش: احکام القرآن و تحفة الاحوذی بشرح جامع الترمذی می‌نشیند.

بدین روی، این گفتار، جدا از اهمیت اصل موضوع، در زمینه ارائه روش‌های علمی در ارزیابی احادیث و روش جمع میان احادیث متعارض نیز به کار می‌آید. درباره نویسنده

علامه محدث ابوالیسر جمال‌الدین عبدالعزیز بن محمد صدیق حسنی غماری مغربی طنجه - محدث بزرگ اهل سنت - در ماه جمادی الاولی سال ۱۳۳۸ قمری در شهر طنجه در دیار مغرب دیده به جهان گشود. دروس مقدماتی را در مغرب آموخت و در

سال ۱۳۵۵ برای ادامه تعلم به قاهره رفت. در این میان به علم الحدیث علاقه و اهتمام ویژه یافت و بیشتر تلاش علمی خود را در باب آن سامان داد. پس از بازگشت به طنجه در آنجا نیز به تحقیق در این مورد ادامه داد تا اینکه در ۱۵ ماه رجب ۱۴۱۸ قمری درگذشت و در همان دیار دفن شد.

وی در باب محبت اهل بیت به ویژه امام علی بن ابی طالب علیه السلام بحثها و مناظرات جدی با نواصب داشت.

از جمله چند پاسخ به کلام ابوبکر بن العربی مالکی اندلسی معافری که در کتاب خود (عارضه الاحوذی - شرح سنن ترمذی) احادیث فضائل را مورد انکار، تأویل، تضعیف و تخفیف قرار داده است.

پاسخ‌های غماری در کتاب «السوانح» (مجموعه یادداشت‌ها) آمده است. این کتاب ضخیم در ۵۷۹ صفحه نکات فراوان در باب تفسیر و حدیث و تاریخ و موضوعات دیگر در بر دارد که در تاریخ ۱۷ شعبان ۱۳۹۴ به پایان برده است.

غماری در کتاب دیگر خود - الاختیارات - در باب برتری علی علیه السلام بر دیگر صحابه سخن گفته، نکته‌ای که در مقدمه کتاب دیگر خود (الافادة بطرق حدیث النظر الی علی عبادة - مندرج در شماره سوم علوم الحدیث) به تفصیل در باره آن سخن می‌گوید. مترجم این مقاله، پیش از این دو گفتار از او ترجمه کرده است:

۱. تواتر حدیث غدیر، در مجموعه: سفینه علوی، تهران: دانشگاه آزاد واحد تهران شمال، ۱۳۸۰ (اصل آن، متن سخنرانی او در همایش لندن ۱۴۱۰ قمری بوده است)
۲. نکاتی در باره احادیث فضائل - ترجمه بخش مسائل حول الفضائل، از کتاب السوانح. اصل آن گفتار در مجله علوم الحدیث شماره ۸ ص ۱۹۹-۲۱۲ به نقل از کتاب السوانح او آمده است و ترجمه آن در مجله امامت پژوهی شماره ۱۱ ص ۳۱۴-۳۲۳ آمده است. آن گفتار نیز پاسخی به کلام ابوبکر ابن العربی معافری در کتاب او (عارضه

الاحوذی در شرح صحیح ترمذی) است.

اکنون ترجمه گفتاری از غماری عرضه می‌شود که در باب برتری حضرت فاطمه زهرا بر دیگر بانوان نوشته و اصل آن در مجله علوم الحدیث شماره ۱۴ ص ۱۶۲ تا ۱۸۲ منتشر شده بود. پاورقی‌ها را محقق متن (سیدحسن آل‌مجدد) افزوده است. ترجمه در برخی موارد که جنبه تکراری داشت، تلخیص شده و عبارات دعایی فراوان نیز نادیده گرفته شد تا پیوند معنایی کلمات، محفوظ بماند.

متن

ابوبکر ابن‌العربی معافری در کتاب احکام القرآن در تفسیر آیه "و تَبَتَّلْ إِلِیْهِ تَبْتِیْلًا" (مومل/۸) ضمن بحث خود می‌نویسد:

«از مصادیق آن، مریم عذراء است که "بتول" بود، یعنی: بانویی که منقطع از مردان بود. فاطمه دخت پیامبر را نیز بتول نامند، بدان روی که در فضیلت، دین، حسب و نسب، از زنان دیگر بریده بود. این سخنی است که شیعه ساخته‌اند، و گرنه میان مردم اختلاف است که کدام برترند: فاطمه یا عایشه. البته این مسئله مهم نیست، و هر دو در دیانت و جلالت، جایگاه والا دارند. و خدایمان بهتر می‌داند که کدام یک برتر و والاتر است.»

(احکام القرآن ج ۴ ص ۳۳۲)

در برابر این سخن باید گفت:

وقتی که نصّ رسول خدا در برتری فاطمه بر تمام بانوان جهان رسیده باشد، جایی برای اختلاف باقی نمی‌ماند. این سخن، قول الفصل است که همه سخن‌های دیگر را بر می‌چیند.

در این گفتار، می‌خواهیم این مطلب را نشان دهیم.

شیخ‌الحفاظ و امیرهم، ابن‌حجر در شرح خود بر بخاری که هر گرهی را بدان گشوده، می‌گوید:

«گفته‌اند: اجماع بر افضلیت فاطمه منعقد شده و اختلافی که می‌ماند، در برتری میان

عایشه و خدیجه است» (فتح الباری بشرح صحیح البخاری ج ۷ ص ۱۳۶).

این اجماع در نظر من صحیح است. هیچ مرد و زن مؤمنی را نسزد که پس از حکم خدا و رسول در امری، بابتی در رد آن برای خود بگشایند، به بهانه اینکه مسئله مورد اختلاف است. چنین کاری را نمی‌کند، مگر انسانی که ایمانش ضعیف و عقیده‌اش سست و دانش او اندک و جهل او گسترده باشد. زیرا اختلاف نتیجه اعمال اندیشه در چنین موارد است که دلیل آن بر ما روشن نیست؛ بدین روی هر کسی به یک طرف متمایل می‌شود و اندیشه‌اش او را به سویی می‌کشاند.

کلام صریح پیامبر این مسئله را روشن ساخته است. هر سخن دیگر، مصداق "تقدم بر خدا و رسول" است که خداوند متعال، ما را از آن باز داشته، و مؤمنان را به گردن نهادن در برابر نصوص حضرتش فرا خوانده است. این قاعده کلیدی در جاهای زیادی به کار می‌آید که باید مغتنم دانست.

اکنون به نصوصی می‌پردازیم که این مدعا را ثابت می‌کند:

۱. روایاتی که نشان می‌دهد که فاطمه سرور زنان جهان است که عایشه نیز در مجموعه این زنان جای دارد.

این حقیقت از چند طریق بیان شده است. من در اینجا بدون اسناد می‌آورم، زیرا افرادی که تخریب کرده‌اند، مشهورند و صحت حدیث روشن است. لذا نیازی به ذکر سند نیست. فایده سند، آن است که ما را به شناخت صحت یا ضعف مستند برساند. اما ضوابط کلی ما را از بیان سند بی‌نیاز می‌کند، مثلاً: روایت شدن حدیث در صحیح بخاری و مسلم، یا نقل حدیث با بیان وضع آن از جهت صحت و ضعف. این ما را از ذکر سند در تمام حالات، کفایت می‌کند؛ بدین روی حافظان حدیث نیز بدینگونه عمل کرده‌اند.

۱-۱. از عایشه: پیامبر در بیماری که بدان درگذشت، فرمود: «یا فاطمة! ألا ترضین أن

تکونی سیده نساء العالمین، و سیده نساء هذه الأمة، و سیده نساء المؤمنین؟»

ای فاطمه! دوست نداری که سرور بانوان جهانیان، سرور بانوان این امت، و سرور بانوان مؤمن باشی؟

حاکم در مستدرک (ج ۳ ص ۱۵۶) آورده و گفته: «إسنادش صحیح است گرچه بخاری و مسلم نیآورده‌اند». ذهبی نیز بر کلام حاکم صحه گذاشته است.^۱

۱-۲. از ابوهریره: پیامبر فرمود: «خیر نساء العالمین اربع: مریم بنت عمران، و آسیه بنت مزاحم، و خدیجة بنت خویلد، و فاطمة بنت محمد»

پیامبر، بهترین زنان جهان را چهار تن می‌شناساند: مریم، آسیه، خدیجه و فاطمه.

این حدیث را ابن عبدالبر در الاستیعاب فی معرفة الاصحاب (ج ۴ ص ۳۷۶-۳۷۷) آورده با این سند: عبدالوارث بن سفیان، از قاسم بن اصبع، از ابوقلابه عبدالملک بن محمد رقاشی، از بدل بن محبّر، از عبدالسلام، از ابویزید مدنی، از ابوهریره.^۲

۱-۳. از عبدالرحمن بن ابی لیلی، مرفوعاً: «فاطمة سیده نساء العالمین بعد مریم بنت عمران و آسیه بنت مزاحم و خدیجة بنت خویلد»

فاطمه سرور زنان جهان است، بعد از: مریم، آسیه و خدیجه.

ابن ابی شیبیه (المصنف، ج ۶ ص ۳۹۱) روایتش کرده است. البته مرسل است، ولی روایات پیشین بر این مضمون شهادت می‌دهد.

۱-۴. از عایشه: پیامبر در حدیث مسأرة^۳ به فاطمه فرمود: «یا فاطمة! أما ترضین أن

تکونی سیده نساء العالمین - أو سیده نساء هذه الأمة - فضحکت»

۱. در کتاب الاصابة ج ۴ ص ۳۷۸ نیز آمده است

۲. در استیعاب ج ۴ ص ۳۸۵ از طریق انس نیز روایت شده است. احمد در مسند و طبرانی در المعجم الکبیر آورده اند. سیوطی در الجامع الصغیر صحت آن را گواهی کرده است.

۳. حدیث مسأرة مربوط به نجوا کردن پیامبر در آخرین لحظات عمر شریف با حضرت فاطمه است که خبر از رحلت خود داد و فاطمه را گریاند، آنگاه به ایشان خبر داد که فاطمه نخستین کسی است که به پیامبر می‌پیوندد و فاطمه خندید. (مترجم).

ای فاطمه! دوست نداری که سرور زنان جهان (یا: سرور زنان این امت) باشی؟ فاطمه خندید.

ابوداؤد طیالسی در مسند خود (ج ۶ ص ۱۹۶) در بخش «مسند فاطمة بنت الرسول» روایتش کرده است.^۱

۱-۵. از انس مرفوعاً: «حسبک من نساء العالمین مریم بنت عمران و خدیجة بنت خویلد و فاطمة بنت محمد و آسیة امرأة فرعون»

چهار بانو از تمام زنان جهان (در فضل و کمال) کفایت است: مریم و خدیجه و فاطمه و آسیه.

احمد در مسند (ج ۳ ص ۱۳۵)، ترمذی در سنن (ج ۵ ص ۷۰۳)، حاکم در مستدرک (ج ۳ ص ۱۵۷)، ابن عبدالبرّ در الاستیعاب (ج ۴ ص ۲۸۵ و ۳۷۷)، ابن حبّان در صحیح خود روایتش کرده‌اند.^۲ حاکم گوید: بر مبنای بخاری و مسلم صحیح است، گرچه به این لفظ نیاورده‌اند. ذهبی نیز این نظر را پذیرفته است. طحاوی نیز در مشکل الآثار (ج ۱ ص ۵۰) نقل کرده است.

۲. فاطمه سرور زنان این امت و سرور زنان جهان است، که عایشه نیز در این عموم جای دارد.

۲-۱. از عایشه: پیامبر به فاطمه در ضمن حدیث مسارّة فرمود: «أما ترضین أن تکونی سیدة نساء المؤمنین أو سیدة نساء هذه الأمة». این حدیث را بخاری (ج ۸ ص ۷۹، کتاب الاستیذان، باب من ناجی بین الناس؛ ج ۴ ص ۲۴۷ کتاب بدء الخلق، باب علامات النبوة) و مسلم (ج ۴ ص ۱۹۰۴ ح ۹۸، کتاب فضائل الصحابة، باب فضائل فاطمة) روایت کرده‌اند. و ما به لفظ مسلم آوردیم.

۲-۲. از ابوهریره: پیامبر فرمود: «إنّ ملکاً من السماء لم یکن زارنی، فاستأذن الله فی زیارتی فبشرّنی و أخبرنی أن فاطمة سیدة نساء أمّتی».

این حدیث را طبرانی روایت کرده و رجال آن به گفته هیشمی (مجمع الزوائد ج ۹ ص ۲۰۱) رجال

۱. بخاری (ج ۸ ص ۷۹ کتاب الاستیذان)، مسلم (ج ۴ ص ۱۹۰۴ ح ۹۸) و به نقل از آنها در فضائل الخمسة ج ۳ ص ۱۶۹-۱۷۱ آمده است.
 ۲. در کتاب الاصابة ج ۴ ص ۳۷۸ از جابر روایت شده و در فضائل الخمسة ج ۳ ص ۱۷۶-۱۷۷ نقل شده است.

صحیح هستند، بجز محمد بن مروان ذهلی که ابن حبان او را توثیق کرده است.
۳. فاطمه دخت سرور آسمانیان و زمینیان است و خود، سرور بانوان بهشتی است که
ام المؤمنین عایشه در عموم این صفت جای می‌گیرد.

این گروه احادیث بلیغ‌ترین ردّ و سنگین‌ترین نقد را بر کسانی دارد که می‌کوشند عایشه
را همواره در کنار پیامبر و فاطمه را در کنار علی به عنوان امام جای دهند.
این نصوص، فاطمه را در سیادت و رفعت، برتر از تمام بانوان بهشتی قرار می‌دهد.
بدین سان جایی برای سخن مخالف باقی نمی‌ماند و فقط جاهل سرکش یا ناصبی بی-
ایمان، از آن روی می‌گرداند.

این نص سبب می‌شود که عمومیت همراهی زنان با همسرانشان تخصیص بخورد، به
گونه‌ای که به وسیله آنان، از همه خاصّ و عامّ برتر می‌شوند. ابن حزم و به تبعیت او،
معافری به این مطلب تشبث کرده‌اند.^۱ با اینکه معافری ابن حزم را دشمن می‌دارد، به
جهت مطالبی بدون دلیل که در مذهبش می‌گوید. بدین روی، معافری و ابن حزم، با
وجود مخالفت در موارد مختلف، در این خطا همراه شده‌اند و مورد نکوهش دیگران
قرار گرفته‌اند.

از تقی‌الدین سُبکی - که سنی صوفی بود - پرسیدند: آیا می‌توان گفت که یکی از
همسران پیامبر غیر از خدیجه و عایشه برتر از فاطمه‌اند؟ او در پاسخ می‌گوید: «این
سخنی غیرقابل توجه است. چنین کسی همسران پیامبر را به علت همراهی با پیامبر در
درجه‌اش در بهشت، برتر از تمام صحابه می‌داند. و چنین سخنی ساقط و مردود است»
(فتح الباری ج ۷ ص ۱۷۳).

امیر الحفاظ پس از نقل این سخن می‌نویسد: «گوینده این سخن، ابومحمد ابن حزم
بوده که فساد کلام، ظاهر است» (همان).

۱. نویسنده در اینجا می‌نویسد: «المعافری التویصی، و التصغیر هنا للتعظیم و لیس علی حقیقته».

شگفتا! ابن تیمیه با وجود انحراف، ادبار، رویگردانی، و برودت از ناحیه اهل بیت، این سخن ابن حزم و سخن پیشین او را رد کرده است؛ با اینکه اگر کلامی را همسان با مذهب و مراد خود ببیند، به کمتر از این نیز متمسک می‌شود.

ابن تیمیه این سخن را نپذیرفته و در پاسخ ابن حزم، حکم می‌کند که این سخن را که «به دلیل برتری پیامبر خاتم بر دیگر پیامبران، مقام همسران پیامبرخاتم، بالاتر از مقام پیامبران است» هیچ کسی نگفته است.^۱

البته ما در مورد این الزام، با ابن تیمیه همداستان نیستیم، و آن را از چندین جهت باطل می‌دانیم، از جمله اینکه همراهی همسران پیامبر با حضرتش، تبعی و عرضی است نه اصالتاً، چنانکه در مورد پیامبران و رسولان است. این به معنای افضلیت آنان در رتبه و مکان و ارزش باشد. زیرا خدای تعالی فرمود: «و الذین آمنوا و اتبعتهم ذریئهم بإیمان، الحقنا بهم ذریئهم و ما آلتناهم من عملهم من شیء کل امریء بما کسب رهین» (طور/ ۲۱).

بلکه هدف از نقل کلام ابن تیمیه آن است که بگوییم: معافی از خطای ابن حزم تبعیت کرده است. و این خطا را حتی فردی که طبع خنک و عقیده‌ای ضعیف در باره اهل‌البیت دارد، نمی‌پذیرد. بعد از اینکه او رقیش را تنها گذارده، جای بحثی دیگر نمی‌ماند. این رساترین مثلی است که برای خذلان می‌زنند. خداوند، من و تو را از آن در امان خود گیرد.

اینک متن پنج حدیث در این باب، در پی می‌آید:

۱-۳. از امّ سلمه امّ المؤمنین: پیامبر روز فتح فاطمه را فراخواند و با او نجوا کرد. فاطمه گریست. آنگاه با او سخن گفت و او خندید. پس از رحلت پیامبر، علت گریه و خنده را از او پرسیدم. فرمود: «أخبرنی رسول الله أنه يموت، فبکیت. ثم أخبرنی أنى سيدة نساء اهل الجنة إلا مريم بنت عمران، فضحکت».

۱. این سخن را مدتی پیش در یکی از مجموعه‌های مخطوط موجود در کتابخانه والد دیده‌ام.

حدیث را ترمذی در سنن خود (سنن ترمذی ج ۵ ص ۵۱۳) روایت کرده و گوید: «حدیث حسن غریب من هذا الوجه». ابن عساکر نیز در تاریخ دمشق آورده با این اختلاف در لفظ که ام سلمه گوید: «فلم أسألها عن شیء حتى توفی رسول الله»

۲-۳. از عبدالله بن عباس مرفوعاً: «افضل نساء اهل الجنة خديجة و فاطمة و مريم و آسیة». حدیث را نسائی به اسناد صحیح آورده، چنانکه حافظ ابن حجر در شرح بخاری گوید (فتح الباری ج ۶ ص ۵۴۳).

حاکم به این لفظ آورده که: روزی پیامبر چهار خط روی زمین کشید و پرسید: می دانید اینها چیست؟ گفتند: الله و رسوله أعلم. فرمود: «افضل نساء اهل الجنة اربعة: خديجة بنت خويلد، و فاطمة بنت محمد، ... تا آخر حدیث»

حاکم گوید: اسناد این حدیث، صحیح است گرچه بخاری و مسلم نیاورده اند. ذهبی در تلخیص المستدرک نظر حاکم را تأیید می کند (المستدرک علی الصحیحین ج ۲ ص ۴۹۷. نیز: مسند احمد ج ۱ ص ۲۹۳، ۳۱۶، ۳۲۲؛ الاصابة ج ۴ ص ۳۷۸؛ فضائل الخمسة ج ۳ ص ۱۷۴ - ۱۷۵).

از طریق ابن عباس مرفوعاً روایت شده است: «سيدة نساء العالمين مريم، ثم فاطمة، ثم خديجة، ثم آسیة» (الاستیعاب، ج ۴ ص ۲۸۵ و ۳۷۶).

حافظ ابن حجر گوید: حدیثی که دال بر ترتیب باشد، استوار نیست^۱ (فتح الباری ج ۷ ص ۱۶۸). ابو عمر (ابن عبدالبر) گوید: از زبیر، از محمد بن حسین از درآوردی از موسی بن عقبه از کریب از ابن عباس که گفت: قال رسول الله: «سيدة نساء العالمين مريم، ثم فاطمة، ثم خديجة، ثم آسیة» (الاستیعاب ج ۴ ص ۲۸۵ و ۳۷۶)

ابن عبدالبر می افزاید: زبیر بدین گونه روایت کرده است. ابوداود نیز آورده است، از عبدالله بن محمد نفیلی، از عبدالعزیز بن محمد، از ابراهیم بن عقبه، از کریب، از ابن عباس که رسول خدا فرمود: «سيدة نساء اهل الجنة بعد مريم بنت عمران فاطمة بنت محمد، و

خدیجة و آسیة امرأة فرعون»

ابن عبدالبر می‌افزاید: صحیح در إسناد و متن حدیث همین است. و روایت در آوردی از ابراهیم بن عقبه است نه موسی بن عقبه (الاستیعاب، همان).

۳-۳. از حدیفته: پیامبر فرمود: «ان هذا ملك لم ينزل الارض قطّ قبل هذه الليلة، استأذن ربّه أن یسلّم علیّ و یبشّرنی بأنّ فاطمة سيدة نساء اهل الجنّة، و أنّ الحسن و الحسين سیّدا شباب اهل الجنّة».

احمد و ترمذی روایتش کرده‌اند و ترمذی آن را حسن دانسته است. (مسند احمد ج ۵ ص ۳۹۱؛ سنن ترمذی ج ۵ ص ۶۶۰. نیز بنگرید: المستدرک علی الصحیحین ج ۳ ص ۱۵۱؛ طلیة الاولیاء ج ۴ ص ۱۹۰؛ کنز العمال ج ۶ ص ۲۱۷- ۲۱۸ و ج ۷ ص ۱۰۲). متقی گوید: رویانی، ابن حبان در صحیح خود، ابن عساکر، ابن جریر از حدیفته آورده‌اند. نیز گوید: طبرانی، ابن نجار، بزار از ابوهریره روایتش کرده‌اند (کنز العمال ج ۶ ص ۲۲۱ و ج ۷ ص ۱۱۱).

۳-۴. از ابوسعید، مرفوعاً: «الحسن و الحسين سیدا شباب اهل الجنة، و فاطمة سيدة نسائهم إلاً ما كان من مريم بنت عمران».

هیثمی گوید: احمد و ابویعلی با سندی آورده‌اند که رجال آن رجال صحیح بخاری و مسلم‌اند. حاکم نیز روایت کرده است (مجمع الزوائد ج ۹ ص ۲۰۱، المستدرک علی الصحیحین ج ۳ ص ۱۵۴).
 ۳-۵. از عایشه: عایشه به فاطمه گفت: آیا بشارتت ندهم؟ من از پیامبر شنیدم که فرمود: «سيدات نساء اهل الجنة اربع: مريم بنت عمران و فاطمة بنت رسول الله و خدیجة بنت خویلد و آسیة».

حاکم روایتش کرده و صحیح دانسته و ذهبی نیز نظر حاکم را تأیید کرده است. (المستدرک علی الصحیحین ج ۳ ص ۱۸۵).

در این باب، احادیث فراوانی آمده که بدون شک، افاده تواتر می‌کند. همین مقدار که نقل شد، در این گفتار کافی است.

۴. گمان نمی‌کنم پس از این همه، فردی منصف پیدا شود که در این حقیقت جدال

کند که فاطمه دخت پیامبر، سیده نساء العالمین است.

می‌گویند: چگونه فاطمه را بانوی تمام بانوان - بطور مطلق - می‌دانید، در حالیکه در بعضی روایات، این لفظ یا این مضمون آمده: «بعد مریم بنت عمران»؟ چگونه این سخن با آن روایت قابل جمع است؟

در پاسخ می‌گوییم: وجه جمع را طحاوی در مشکل الآثار بیان کرده است. وی گوید: «محمد بن علی بن داوود، از مثنی بن معاذ، از لیث بن داوود بغدادی، از مبارک بن فضاله، از حسن، از عمران بن حصین که گفت:

روزی از خانه بیرون آمدم. رسول خدا را دیدم. فرمود: فاطمه بیمار است، دوست داری به عیادتش بروی؟

گفتم: پدر و مادرم فدایت، چه کاری والاتر از این؟

فرمود: راه بیفت. پیامبر حرکت کرد و من همراهش می‌رفتم تا به خانه فاطمه رسید. فرمود: السلام علیکم، اجازه دارم وارد شوم؟

فاطمه گفت: و علیکم. وارد شو.

پیامبر فرمود: خودم و کسی که همراه من است؟

فاطمه گفت: سوگند به کسی که حضرتت را به حق برانگیخت، جز این عبا لباسی ندارم.

پیامبر، جامه‌ای کهنه داشت که به سوی فاطمه انداخت و فرمود: بر سر کن. او چنان کرد و سپس گفت: وارد شو.

پیامبر وارد شد و من همراهش. کنار سر فاطمه نشست و من نزدیک پیامبر. فرمود: دخترم! چه خبر؟

گفت: به خدا سوگند، ای رسول خدا، آنچه بر درد من می‌افزاید، اینکه خوردنی در خانه ندارم.

پیامبر گریست، و فاطمه و من همراه حضرتش گریستیم. آنگاه دو یا سه بار به فاطمه فرمود: صبر کن.

پس از آن فرمود: دخترم! آیا راضی نیستی که سیده نساء العالمین باشی؟

فاطمه پرسید: مریم بنت عمران چه می‌شود؟

پیامبر فرمود: أی بُنیّة! تلك سيدة نساء عالمها، و أنت سيدة نساء عالمک. والذی بعثنی بالحقّ لقد زوجتک سیداً فی الدنیا و الآخرة، لا یبغضه إلا منافق (مشکل الآثار، ج ۱ ص ۵۰ - ۵۱).

این حدیث می‌رساند که فاطمه سرور بانوان جهان است مطلقاً. متن حدیث نشان می‌دهد که زمان صدور حدیث، پس از حدیث مربوط به فضائل مریم بنت عمران بوده است؛ به این دلیل که وقتی پدر بزرگوار به فاطمه خبر می‌دهد که او سیده النساء است، او می‌پرسد: پس مریم بنت عمران چه می‌شود؟ زیرا پیش از آن شنیده بود که مریم مقدم بر اوست. لذا وقتی عموم برتری بر زنان را شنید، در این مورد از پیامبر پرسید که این لفظ را شنیده است: «آنها سیده نساء العالمین بعد مریم». بدین روی، پیامبر خبر می‌دهد که مریم سرور زنان زمان خود بوده و فاطمه سرور بانوان زمان خویش است.

این سخن بعید نیست. توضیح اینکه روزی پیامبر فرمود که فاطمه سرور بانوان جهان است بعد از مریم؛ و این زمانی بود که خداوند، مرتبه بعدی را به حضرتش خبر نداده بود. وقتی مرتبه بعدی را به او خبر داد، پیامبر فرمود که مریم سیده النساء در زمان خود بود.

وقتی روشن شد که مریم سیده النساء فقط در زمان خود بود، فاطمه سیده النساء بطور مطلق می‌شود؛ زیرا در محلّ خود ثابت شده که امت اسلام، بهترین و برترین امت است. پس بطور کلی از امتهای گذشته برتر است و افراد خاص آن نیز برتر از افراد خاص که مانند آنها در امتهای پیشین بوده‌اند. خدای حکیم می‌فرماید:

«و کذلک جعلناکم امة وسطاً لتکونوا شهداء علی الناس» (بقره/ ۱۴۳)

«کنتم خیر امة اخرجت للناس» (آل عمران/۱۱۰)

هیچ عاقلی در این کلام شک نمی‌کند، پس خوب فرا گیر و در آن نیک بنگر و تردید ناصبی را در دل راه مده.

۵. خواندیم که ابن عربی معافری نتوانسته به قطعیت برسد و گفته: «خدوند بهتر می‌داند که برتر و والاتر کیست».

در پاسخ او می‌گوییم: خدای علیم اعلی خود به واسطه پیامبر صادق و مصدق، به ما خبر داده که فاطمه سرور بانوان جهان، سرور بانوان بهشتی، و سرور بانوان مؤمن است. در مورد برتری آن جناب بر دیگران، ما سخنی از خود نگفتیم، و گرنه پیروی از خواسته شخصی کرده بودیم؛ بلکه عین نصّ را پی گرفتیم. و این برای ما کافی است. گوینده‌ای که تردید می‌کند، بدون نصّ و دلیل، توقف کرده و باید پاسخگوی کلام خود باشد که چرا از این نصوص روی می‌گرداند. دیدیم که حتی ام‌المؤمنین عایشه چنین افرادی را تکذیب می‌کند و می‌گوید:

«ما رأیت أفضل من فاطمة غیر ابیها» (مجمع الزوائد ج ۹ ص ۲۰۱ نقل از طبرانی در: المعجم الاوسط)

عایشه این کلام را بطور عام می‌گوید، بدون اینکه تخصیص بزند. پس چرا پیرو و دوستدار او سکوت کند و تردید به دل راه دهد؟

این بر اساس نصّ بود. از جهت عقل نیز مطلب روشن است:

فاطمه پاره تن رسول خدا است، و جزئی از وجود شریف او. پس چگونه کسی بر او برتری یابد؟ جزء همیشه حکم کلّ را دارد و فرع از شرافت اصل برخوردار است، چنانکه پیامبر در حدیث صحیح فرمود: «فاطمة بضعة منی، یربّینی ما أربابها».

عقیده به تفضیل دیگران بر آن جناب، خروج از دلیل عقل صحیح و نظر سالم سائب است. بدین روی، از یکی از حافظان حدیث در سده سوم پرسیدند که عایشه برتر است یا فاطمه؟ پاسخ داد: فاطمه پاره تن پیامبر است (بضعة من رسول الله) و من کسی را برتر

از پارهٔ تن پیامبر نمی‌دانم.^۱

این سخن حقّ است که عقل و نقل تأیید می‌کنند و ژرف‌نگری بر آن گواه است.
۶. در حدیث صحیح وارد شده است: «فضل عائشة علی النساء کفضل الثريد علی سائر

الطعام» (صحیح بخاری همراه با شرح فتح الباری ج ۷ ص ۱۳۳، ج ۹ ص ۴۶۲ و ۴۶۶؛ مجمع الزوائد ج ۹ ص ۲۴۳).
شاید سخن ابن عربی در کتاب عارضة الاحوذی بشرح ترمذی (ج ۷ ص ۲۱۳) که در تفضیل
عایشه گفته، ناظر به همین حدیث باشد. اما این استناد، استوار نیست.

حافظ ابن حجر گوید: «این حدیث، تصریح به افضلیت عایشه بر دیگران ندارد، زیرا
فضیلت ثرید بر دیگر غذاها به جهت آسانی تهیه و آماده‌سازی آن است. و این بهترین
غذا در آن روزگار بود. ولی این دلیل بر افضلیت در تمام جهات نیست، بلکه بعضی از
طعامها به جهت دیگر بر آن برتری دارند» (فتح الباری ج ۶ ص ۵۱۵).

حافظ ابن حجر در جای دیگر گوید: «فضیلت عایشه در جای خود کاملاً روشن است،
ولی دلیل بر افضلیت مطلق نیست. ابن حبان اشاره کرده که افضلیت او که این حدیث
و احادیث دیگر می‌رساند، با افضلیت دیگر همسران پیامبر، مقید می‌شود و فاطمه از آن
مستثنی می‌شود؛ تا بتوان بین این حدیث با حدیث دیگر جمع کرد که فرمود: افضل نساء
اهل الجنة خديجة و فاطمة» (فتح الباری ج ۷ ص ۱۳۴-۱۳۵).

طحاوی گوید: «گفته‌اند: در حدیث آمده است: «کمل من الرجال كثير، و لم يكمل من
النساء إلاّ مريم بنت عمران و آسیة امرأة فرعون، و إنّ فضل عائشة علی النساء کفضل الثريد علی
سائر الطعام». می‌بینیم که در میان زنانی که پیامبر به کمال ستوده، نام فاطمه نیامده است.
در پاسخ می‌گوییم: احتمال دارد که این حدیث قبل از بلوغ فاطمه بوده و پیش از آنکه
برای رتبه‌ای که پیامبر او را بدان ستوده، شایستگی یابد. اما پس از آن به چنین رتبه‌ای
رسیده است. پس به حمد الهی در میان تمام آنچه در این باب روایت می‌کنیم، تضاد

۱. این سخن، هم از امام مالک نقل شده (مرقاة المفاتیح ج ۵ ص ۵۹۲) و هم از ابوبکر بن ابی داوود (مرقاة المفاتیح ج ۵ ص ۳۴۸ و شرح
الفقه الاکبر ملا علی قاری ص ۲۱۹). مراد مؤلف، ابن ابی داوود است.

برداشته می‌شود. اصولاً در مورد تمام فضیلت‌هایی که برای دیگر بانوان غیر از فاطمه یاد شده، این احتمال می‌رود که در زمان خردسالی فاطمه بیان شده‌اند، سپس فاطمه به جایگاهی رسیده که خدا خواسته و برایش قرار داده است، چنان جایگاهی که خداوند او را بدان یاد کرده و به زبان پیامبرش بدان خبر داده است» (مشکل الآثار ج ۱ ص ۵۱-۵۲).

بر سخنان ابن حجر و طحاوی می‌افزاییم: پاسخ قطعی به اشکال ابن عربی در آنجا است که در حدیث شریف پس از مریم بنت عمران، از خدیجه و فاطمه نام می‌برد. اسانید این حدیث:

الف. طبرانی از یوسف بن یعقوب قاضی از عمرو بن مرزوق از شعبه، به سندی که طحاوی یاد کرده است.

ب. ابونعیم در حلیة الاولیاء ضمن شرح حال عمرو بن مرّة که یکی از راویان حدیث در طریق طبرانی است.

ج. ثعلبی در تفسیر خود، از طریق عمرو بن مرزوق.

نیز بنگرید به احادیث انبیاء که ابن حجر در فتح البری ج ۶ ص ۵۱۵ آورده است.

ورود این افزونی در حدیث، از طرق یادشده، اشکال را برطرف می‌کند و موضوع حل می‌شود. و الحمد لله رب العالمین.

۷. پس از نگارش مطلب پیشین به سخنی از بدرالدین زرکشی دست یافتم که در

کتاب «الإجابة فی ما استدرکته عائشة علی الصحابة» می‌گوید:

«استاد ابومنصور بغدادی از پیشوایان اصحاب ما، در کتاب «الأصول الخمسة عشر»

کلامی در فضیلت عایشه و فاطمه سخن گفته است. گوید: شیخ ما ابوسهل محمد بن

سلیمان صلعوکی و پسرش سهل، فاطمه را بر عایشه برتری می‌دادند. شافعی همین

گونه عقیده داشت و حسین بن فضل رساله‌ای در این مورد نوشته است.

زرکشی گوید: در این مطلب تردید نیست. پیامبر فرموده است: «فاطمة بضعة منی»^۱ روشن است که پاره تن پیامبر با هیچ‌کسی برابری نمی‌کند چنانکه ابوداود گفته است.^۲ زرکشی ادامه می‌دهد: می‌گویند: روایت شده است: «کل مع صاحبه فی الدرجة». پس اگر عایشه همراه پیامبر در درجه او باشد، و فاطمه با علی در درجه او، تفاوت میان درجه آنها روشن است.

در پاسخ می‌گوییم: امام [امام‌الحرمین جوینی] در کتاب الشامل گوید: این سخن درست نیست، زیرا بدیهی است که عایشه در درجه نبوت مانند پیامبر نیست. می‌گویند: یعنی در منازل اتباع.

زرکشی پاسخ می‌دهد: این قضیه متأصله را به دست نمی‌دهد. اگر فضیلت به این اندازه به دست آید، به تمام خدمتکاران پیامبر سرایت می‌کند. در حالیکه چنین نتیجه‌ای غلط است.

نویسنده گوید: این مضمون را در رد خود گفته بودم. اکنون خدا را سپاس می‌گویم بر همداستانی خود با این پیشوای دانشمند.

۸. نص نیز بر عدم اضطراد دلالت می‌کند، چنانکه ذیل حدیث «فاطمة سيدة نساء اهل الجنة و سيدة نساء العالمین» آوردیم. ابن عربی معافری پس از اینکه به اختلاف در مورد افضلیت خدیجه و فاطمه و عایشه اشاره می‌کند، می‌گوید: «در نظر من، عایشه بر همه آنها مقدم است، زیرا پدرش را بر همسر فرد دیگر [یعنی علی همسر فاطمه] در دنیا و آخرت برگزید» (عارضة الاحوذی ج ۷ ص ۲۱۳).

آنچه گفتیم، پاسخی گویا و کلامی رسا در جواب چنین فردی است. اما جا دارد بپرسیم: این فرد در پیروی نواصب به کجا می‌رود؟ او را به کجا می‌کشاند و چگونه به

۱. این روایت در چند کتاب آمده است، از جمله: صحیح بخاری، مسند احمد، مستدرک حاکم، چنانکه سیوطی در الجامع الصغیر آورده است. بنگرید: فضائل الخمسة من الصحاح الستة ج ۳ ص ۱۸۴ - ۱۸۷.
 ۲. پیشتر اشاره شد که «ابن ابی داود» صحیح است.

مهلکه‌ها می‌افکنند؟ این کلام گمراهی او را نشان می‌دهد. اگر افضلیت به مقایسه پدران است، چگونه عایشه را بر فاطمه ترجیح می‌دهد؟ آیا معافی ابوبکر را برتر از پیامبر می‌داند؟ اینگونه سخن گفتن، تهوّر در کلام است، بدون تدبّر و تفکّر. گویی گوینده در زمان نوشتن این سخن، قدرت فهم خود را از دست داده است.

اگر افضلیت عایشه به این دلیل است که فرزند ابوبکر است، چرا فاطمه را برترین ندانیم، به این دلیل که فرزند پیامبر خاتم است؟

همین‌گونه است کلامش در تفضیل عایشه بر خدیجه که دلیلی استوار بر آن ندارد.

۹. کسی که شرح معافی بر ترمذی را ببیند، شگفتی‌ها می‌بیند و به روشنی می‌یابد که در دل او یک ذره از محبت خاندان پیامبر راه نیافته، با اینکه محبت آنان نشانه ایمان و دشمنی با آنها نشانه نفاق است. بلکه رسول خدا در مورد آنان فرمود: «أحبّونى لحبّ الله، و أحبوا أهل بيتى لحبّى»^۱

گواه این مدعا اینکه وقتی معافی در مورد امامش معاویه سخن می‌گوید، می‌کوشد کار او را توجیه کند و برایش عذر بترشد. در کنار این، روایات مربوط به فضائل را بی‌دلیل ردّ می‌کند چون نمی‌تواند بپذیرد.

به عنوان نمونه حدیث ترمذی را می‌آورد که در باب فضائل فاطمه از بریده روایت می‌کند که گفت: «كان أحبّ الناس إلى رسول الله فاطمة، و من الرجال على». ترمذی ذیل حدیث می‌نویسد: این حدیث حسن غریب است. (سنن ترمذی ج ۵ ص ۶۹۸)^۲

معافی می‌نویسد: «محبوب‌ترین مرد نزد پیامبر، ابوبکر بود؛ محبوب‌ترین همسر، عایشه؛ و محبوب‌ترین فرد خانواده نزد پیامبر، فاطمه بود. علی نیز یکی از مردان

۱. ترمذی و حاکم - به نقل سیوطی در الجامع الصغیر - روایتش کرده اند. هر دو تن حدیث را صحیح می‌دانند و ذهبی نیز این نظر را تأیید کرده است.

۲. نیز بنگرید: خصائص نسائی ص ۲۹، الاستیعاب ج ۴ ص ۳۷۸، مستدرک حاکم ج ۳ ص ۱۵۵، حاکم حدیث را صحیح الإسناد دانسته و ذهبی این نظر را تأیید می‌کند.

خانواده بود...» (عارضه الاحوذی ج ۷ ص ۲۰۹).

این سخن دروغ است. معافری ادعای ادله در این مورد کرده ولی هیچ دلیل و برهانی در این مورد نیست. تنها سخن این است که او نمی‌تواند سخن روشن این حدیث حسن را بپذیرد. به دلیل گرایش ناصبی که دارد و در تمام کتابهایش نشان داده است. امیدوارم خداوند به من توفیق دهد که در رساله‌ای جداگانه بدان بپردازم.

منابع

۱. ابن ابی شیبیه، ابوبکر عبدالله بن محمد بن ابی شیبیه. المصنّف. تحقیق: محمد عبدالسلام شاهین. بیروت: دار الکتب العلمیة، ۱۴۱۶.
۲. ابن حجر عسقلانی، احمد بن علی بن حجر. الاصابة فی تمييز الصحابة. ۱۳۲۸.
۳. ----- فتح الباری بشرح صحیح البخاری. مصر: دار الریان للتراث، ۱۴۰۷.
۴. ابن حنبل، احمد. مسند. قاهره: المیمینة، ۱۳۱۳.
۵. ابن عبدالبر نمری قرطبی. الاستیعاب فی معرفة الاصحاب. در هامش الاصابة. ۱۳۲۸.
۶. ابن عربی معافری، ابوبکر محمد بن عبدالله. احکام القرآن. تحقیق: محمد عبدالقادر عطا. بیروت: دارالکتب العلمیة.
۷. ----- عارضة الاحوذی بشرح جامع الترمذی. ضبط و توثیق: صدقی جمیل عطار. بیروت: دار الفکر، ۱۴۱۵.
۸. ترمذی، ابو عیسی محمد بن عیسی بن سورة. سنن الترمذی. تحقیق: ابراهیم عطوة عوض. قاهره: مصطفى البابی الحلبي.
۹. حاکم نیشابوری. المستدرک علی الصحیحین. حیدر آباد، ۱۳۴۴.
۱۰. طحاوی، ابوجعفر احمد بن محمد بن سلامه. حیدر آباد، ۱۳۳۳.
۱۱. فیروز آبادی، سید مرتضی بن محمد. فضائل الخمسة من الصحاح الستة. بیروت: اعلمی، ۱۴۰۲.
۱۲. قاری، علی بن سلطان محمد. مرقاة المفاتیح لمشکاة المصابیح. مصر: المیمینة، ۱۳۰۹.
۱۳. نسائی. خصائص امیرالمؤمنین. مصر: التقدم، ۱۳۴۸.
۱۴. هیثمی، نورالدین علی بن ابی بکر. مجمع الزوائد و منبع الفوائد. قاهره: مکتبة القدسی.